

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 26. května 2021 v trestní věci odsouzeného [údaje o účastníkovi], o stížnosti odsouzeného proti usnesení Okresního soudu v Liberci ze dne 20. dubna 2021, č.j. 6 PP 40/2021-22,

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu se stížnost zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením rozhodl Okresní soud v Liberci tak, že se podle § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku zamítá žádost odsouzeného [celé jméno odsouzeného] o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v trvání 3 let uloženého rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 14. 8. 2017, č. j. 2 T 72/2016-321, 2 let uloženého rozsudkem Okresního soudu v Semilech ze dne 27. 1. 2015, č. j. 2 T 208/2014-206, ve spojení s usnesením téhož soudu ze dne 4. 6. 2018, č. j. 2 T 208/2014-253.

2. Proti uvedenému usnesení podal odsouzený ihned po jeho vyhlášení do protokolu stížnost, kterou ani dodatečně nikterak neodůvodnil.

3. Krajský soud z podnětu včas a řádně podané stížnosti podle § 147 odst. 1 tr. řádu přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, jakož i správnost řízení vyhlášení usnesení předcházejícího, a dospěl k závěru, že stížnost odsouzeného není důvodná.

4. V řízení, které vyhlášení napadeného usnesení předcházelo, neshledal krajský soud žádná pochybení. Odsouzený byl k veřejnému zasedání včas a řádně předvolán a bylo tedy zachováno jeho právo na přípravu. Veřejné zasedání proběhlo v přítomnosti odsouzeného, kterému byl poskytnut dostatečný prostor se k věci vyjádřit, a byly provedeny všechny důkazy, které poskytly řádný podklad pro posouzení věci. V souladu s příslušným ustanovením trestního řádu byly čteny žádost odsouzeného, příslib zaměstnání, příslib bydlení, hodnocení věznice, aktuální opis z rejstříku trestů, certifikáty o absolvování příslušných kurzů a další listinné důkazy. Vyslechnuti byli odsouzený a vychovatel Mgr. [jméno] [příjmení]. Napadené rozhodnutí bylo řádně vyhlášeno a odůvodněno v přítomnosti odsouzeného a byl mu dán prostor k vyjádření se stran opravného prostředku. Opis písemného vyhotovení napadeného usnesení byl odsouzenému následně řádně doručen, přičemž také písemné odůvodnění napadeného usnesení splňuje všechny náležitosti předpokládané ustanovením § 134 odst. 2 tr. řádu.

5. Pochybení následně krajský soud neshledal ani po věcném přezkumu napadeného usnesení, neboť ani dle jeho názoru odsouzený v současné době nesplňuje podmínky pro to, aby mohl být z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn.

6. Předpokladem podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je kumulativní naplnění podmínek, jež jsou specifikovány v ustanovení § 88 odst. 1 tr. zákoníku, tzn. vykonání potřebné části uloženého trestu odnětí svobody, polepšení odsouzeného a naplnění očekávání, že odsouzený povede řádný život, jímž se rozumí život bez páčání společensky škodlivé činnosti trestného či přestupkového charakteru. Soud prvního stupně si opatřil potřebné podklady pro náležité posouzení otázky, zda jsou splněny všechny podmínky specifikované ustanovením § 88 odst. 1 tr. zákoníku pro podmíněné propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody, a pokud dospěl k závěru, že odsouzený splňuje pouze část zákonných podmínek, nelze mu ničeho vytýkat. Krajský soud považuje za potřebné zdůraznit, že zákonná úprava institutu podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nezakládá povinnost soudu podmíněně propustit z

výkonu trestu odnětí svobody každého odsouzeného, který o takový postup požádá. Naopak soud může, za určitých zákonem specifikovaných okolností, učinit výjimku a přistoupit ke zmírnění trestu v podobě podmíněného propuštění z jeho výkonu. Institut podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody není ze strany odsouzených nárokovatelný, ale je prostředkem dobrodiní ve vztahu k pachatelům trestné činnosti, kteří mají snahu po nápravě, došlo k jejich resocializaci a s vysokou mírou pravděpodobnosti od nich lze očekávat, že povedou řádný život. Všechny podmínky pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je přitom nutno hodnotit v jejich vzájemném kontextu, nikoli izolovaně, neboť pouze tak lze učinit komplexní závěr stran toho, zda u odsouzeného došlo k naplnění účelu trestu odnětí svobody, tedy jeho nápravě, již před vykonáním celého trestu odnětí svobody a může mu tak být poskytnuto dobrodiní v podobě účasti na institutu podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

7. Soud prvního stupně na základě provedeného dokazování nejprve dospěl ke správnému závěru, že odsouzený již vykonal potřebnou část trestu odnětí svobody, která v tomto případě činí výkon alespoň poloviny uloženého trestu odnětí svobody a splňuje tak první (časovou) podmínku pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

8. Avšak také v případě druhé podmínky, tj. polepšení ve výkonu trestu odnětí svobody, může krajský soud přisvědčit závěru soudu prvního stupně, podle něhož není tato podmínka u odsouzeného prozatím splněna. Z odůvodnění napadeného usnesení je zřejmé, že soud prvního stupně při hodnocení splnění této podmínky pečlivě vážil všechny okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch odsouzeného, a pokud posléze dospěl k závěru, že je nezbytné, aby odsouzený ještě po určitou dobu prokazoval stálost a neměnnost svého polepšení, krajský soud mu nemůže ničeho vytýkat. Z hodnocení věznice, jakož i z výpovědi vychovatele je zřejmá aktivní snaha odsouzeného o vytvoření si kritického náhledu na dříve páchanou trestnou činnost, změnu v hodnotových postojích, jakož i zvládnutí svého impulzivního chování, avšak i přesto nelze pominout citelný kázeňský trest v podobě celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 14 dní za pozitivní orientační test na přítomnost návykových látek v těle (odsouzený byl pozitivně testován na přítomnost THC). Závažnost tohoto kázeňského přestupku je v případě odsouzeného o to vyšší, že užívání či požívání návykových látek je dle hodnotící zprávy věznice jedním ze zásadních kriminogenních faktorů, které mohou vést k recidivě trestné činnosti. Za této situace je proto také dle krajského soudu nezbytné, aby odsouzený ještě určitou dobu ve výkonu trestu odnětí svobody svým řádným chováním prokazoval, že se skutečně jednalo o výjimečný exces z jinak vzorného výkonu trestu odnětí svobody. Krajský soud velmi pozitivně hodnotí jinak aktivní přístup odsouzeného k výkonu trestu odnětí svobody, jenž je patrný z počtu kázeňských odměn (10), absolvování příslušných resocializačních programů, jakož i účasti na extramurálních aktivitách. Stejně tak je třeba pozitivně hodnotit skutečnost, že odsouzený po přeřazení do III. prostupné skupiny vnitřní diferenciaci i nadále pokračoval v aktivním plnění povinností ve výkonu trestu odnětí svobody a dosáhl přeřazení do II. prostupné skupiny vnitřní diferenciaci. Vzhledem k výpovědi vychovatele, z níž vyplývá, že odsouzený dle pravidel věznice v důsledku pozitivního testu na přítomnost návykových látek nemůže dosáhnout přeřazení do I. prostupné skupiny vnitřní diferenciaci, přitom není v jeho případě nezbytné pro splnění podmínky polepšení vyžadovat dlouhodobé zařazení v I. prostupné skupině vnitřní diferenciaci (to ostatně není ani zákonným požadavkem pro splnění podmínky polepšení, byť se v případě většiny odsouzených žádajících o podmíněné propuštění jeví jejich dlouhodobější zařazení do I. prostupné skupiny vnitřní diferenciaci jako nanejvýš žádoucí). I přes uvedené okolnosti je ovšem také dle krajského soudu nezbytné, aby odsouzený ještě určitou dobu vytrval ve svém úsilí tak, aby o jeho polepšení, se kterým je spojeno také snížení rizika případného recidivního jednání, nebylo jakýchkoli pochybností. S ohledem na výše uvedené se proto krajský soud může se závěry soudu prvního stupně stran podmínky polepšení ztotožnit.

9. Konečně také v případě třetí podmínky, tj. posouzení pozitivní prognózy vedení řádného života do budoucna, lze akceptovat názor soudu prvního stupně, podle něhož u odsouzeného stále převládá nikoli zanedbatelné riziko recidivního jednání. Soud prvního stupně při hodnocení této podmínky správně přihlížel ke třem dílčím kritériím, a to k zajištění bydlení, zajištění zaměstnání a trestní minulosti odsouzeného. Odsouzený předložil písemné přísliby zaměstnání a bydlení, a proto lze tato dílčí kritéria považovat za splněná. Pokud jde o trestní minulost odsouzeného, tak vyjma odsouzení, za která mu byly uloženy tresty odnětí svobody, které aktuálně vykonává, vykazuje v opise z rejstříku trestů pouze jedno další odsouzení, u něhož se však uplatní fikce, v důsledku níž se na odsouzeného hledí, jako by nebyl odsouzen. I přes výše uvedené však krajský soud sdílí názor soudu prvního stupně, podle něhož sklony odsouzeného k agresivnímu a impulzivnímu jednání, jež jsou patrné ze způsobu páčání trestné činnosti, pro kterou je odsouzený aktuálně ve výkonu trestu odnětí svobody (v podrobnostech lze odkázat na bod 9. odůvodnění napadeného usnesení) ve spojení s dosud nedovršeným procesem polepšení v současné době brání podmíněnému propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody.

10. Pouze pro úplnost přitom krajský soud uvádí, že žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nelze vyhovět ani při užití institutů specifikovaných v ustanovení § 89 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, neboť uvedené instituty v současné chvíli neskýtají s ohledem na nedovršený proces polepšení dostatečnou záruku pro to, aby mohl být odsouzený z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn. V této souvislosti přitom nelze pominout ani skutečnost, že odsouzený se zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. b), c) tr. zákoníku a pokusu zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 145 odst. 1 tr. zákoníku dopustil ve zkušební době podmíněného trestu odnětí svobody, který se svým charakterem a možnostmi co do zamezení dalšího páčání trestné činnosti v podstatě shoduje s institutem zkušební doby podle § 89 odst. 1 tr. zákoníku, a i proto je krajský soud toho názoru, že na odsouzeného je nutno k jeho zdárné resocializaci ještě působit trestem odnětí svobody.

11. Krajský soud proto s ohledem na výše vyložené důvody stížnost odsouzeného podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu jako nedůvodnou zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není žádný další řádný opravný prostředek přípustný.

Liberec 20. dubna 2021

Mgr. Denisa Šmídová
soudkyně

Rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. května 2021.